

[Kommunikationsministeren]

forpligtelserne som personlige ordninger for de pågældende, hvis de overgår til ansættelse i Tele Danmark Mobil A/S eller andre selskaber i Tele Danmark-koncernen.

Med lovforslaget indføres samtidig den nyordning, at Tele Danmark A/S overtager forpligtelsen til at indbetale løbende pensionsbidrag til staten for det tidsrum, hvor den ansatte optjener pension i et selskab i Tele Danmark-koncernen.

Tele Danmark Mobil A/S startede sin virksomhed den 1. marts 1992 i lighed med den alternative operatør, Dansk MobilTelefon I/S. De af lovforslaget omfattede medarbejdere udlånes indtil videre til Tele Danmark Mobil A/S.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Kim Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om valgfrihed i en offentlig sektor.

(Beslutningsforslag nr. B 79).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Martin Glerup (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af den fremtidige vandforsyning.

(Beslutningsforslag nr. B 80).

Idet jeg i øvrigt henviser til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette, skal jeg anbefale det til Tingets velvillige behandling.

Meddelelser fra formanden:**Anden næstformand (Ivar Hansen):**

Efter anmodning fra forslagsstillerne skal jeg lade den sidste sag udgå af dagsordenen for mødet i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.**Spm. nr. S 652****1) Til sundhedsministeren af:****Birgitte Husmark (SF):**

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at små virksomheder ikke bliver klemt af urimelige årlige gebyrer for tilsyn og kontrol efter den nye levnedsmiddellov?«

Skriftlig begrundelse

Det forekommer urimeligt, at en lille kiosk, der kun har åbent 3-4 måneder om året, bliver pålagt et årligt gebyr på 6.000 kr., såfremt der sælges mad fra grill.

Birgitte Husmark (SF):

Når jeg har stillet dette spørgsmål, så er det, fordi jeg har været ordfører for SF på den sag, som ministeren har været i Folketinget med, spørgsmålet om kontrolgebyrer for Levnedsmiddelstyrelsens kontrolvirksomhed.

Der viser det sig nu, at en stribe små erhvervsvirksomheder kommer i klemme, og det mener jeg er en effekt af loven, som blev påpeget fra SF's side.

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvad hun vil gøre for at rette op på de skævheder, der er, når en kiosk med sæsondrift kommer til at betale 6.000 kr. i årligt gebyr for en sæson på måske ca. 3 måneder, sådan som det er tilfældet med kiosken på Sydstranden ved Mesinge?

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har for ikke så længe siden i besvarelsen af spørgsmål nr. S 558, som blev stillet af folketingsmedlem Kim Behnke, gjort rede for principperne for den nye gebyrordning for levnedsmiddelkontrol og for forholdene for de mindste virksomheder med et beskedent kontrolbehov.

Ved Folketingets vedtagelse af loven om brugerbetaling blev det jo netop forudsat, at der skal være en rimelig sammenhæng mellem betalingen og kontrolbehovet i den enkelte virksomhed eller gruppe af virksomheder, og det har været udgangspunktet for fastsættelsen af gebyrerne.

[Sundhedsministeren]

Det er derfor heller ikke muligt generelt at friholde mindre virksomheder helt fra at betale gebyrer. Der kan derimod fastsættes et relativt lille gebyr for sådanne virksomheder, såfremt der i øvrigt er tale om et beskedent kontrolbehov. Det er da også sket i den bekendtgørelse, som ministeriet har udstedt om gebyrer. Der skal f.eks. betales 800 kr. for en levnedsmiddelbod, og for et levnedsmiddeludsalg uden tilvirkning og med et meget begrænset sortiment 1.000 kr. årligt.

Jeg vil imidlertid nøje følge betalingsordningen, og det vil jeg gøre med henblik på at sikre, at der for de enkelte virksomhedskategorier er en rimelig sammenhæng mellem betaling og kontrolbehov. Kommunerne skal således ved årets udgang give oplysning både om gebyrindtægter og om den faktiske tilsyns- og laboratorieaktivitet for de enkelte virksomhedskategorier, og disse oplysninger vil indgå i ministeriets overvejelser om eventuelle justeringer af dens gebyrsatser.

Jeg vil godt undersøge mulighederne for at mindske kontroludgifterne, og jeg kan i den forbindelse oplyse, at ministeriet overvejer muligheder for gennem ændring af lovgivningen for godkendelse og kontrol af detailforretninger at mindske udgifterne for denne gruppe, der jo i høj grad består af mindre erhvervsdrivende.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne sige tak for svaret. Det er sådan set ikke SF's hensigt at mindske den kontrolvirksomhed, som der måtte være brug for. Det er vores hensigt at få en rimelighed i den sats, man skal betale for tilkendt for tilsynet, og det, at der skal betales 6.000 kr. årligt for et tilsyn én gang, forekommer aldeles urimeligt.

Så jeg vil godt spørge lidt mere præcist, om ministeren ikke kunne forestille sig, at der kunne være en reduktion for virksomheder, der har sæsonvirksomhed som netop en typisk sommerkiosk som den, hr. Bent Jensen har på Sydstranden. Også af hensyn til turismen, som vel må ligge ministeren på sinde.

Både af hensyn til turisterne og af hensyn til de små virksomheder synes jeg, det må være en fælles opgave at sikre, at disse erhvervsaktiviteter kan fortsætte. Er ministeren ikke enig i det?

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg har haft lejlighed til at stille flere spørgsmål til ministeren om sagen, både mundtligt i Sundhedsudvalget og også skriftligt. Af den diskussion, vi havde i Sundhedsudvalget, fik jeg det indtryk, at ministeren var enig med mig i, at man havde været lovlig hurtig med at fremsende den bekendtgørelse, og at ministeren havde i sinde at ændre lidt på grupperingerne for så vidt angår betaling for kontrol.

I den anledning vil jeg gerne spørge ministeren: Hvor langt er ministeren kommet i forhold til at ændre på det allerede udsendte til brugerne?

Køpke Christensen (FP):

Ja, det er jo et spørgsmål, der optager mange – som vi nu kan se det her i salen. Det mærker man også, når man kommer rundt i landet til forskellige vælgermøder; det er virkelig et problem, vi har med at gøre her.

Som ordfører for et parti, der har stemt for forslaget, skal jeg være den første til at erkende, at vi allerede dengang påpegede, at vi ville se tiden an og vurdere, hvorledes det ville gå med særligt de små virksomheder. Nu kan vi altså se, at der virkelig er problemer, og jeg vil godt spørge ministeren, om der ikke i det eksempel, fru Birgitte Husmark her er kommet med med 6.000 kr. årligt for en lille kiosk, efter ministerens opfattelse er skudt langt, langt over målet.

Med hensyn til spørgsmålet, om kontrollen skal mindskes, vil jeg samtidig også gerne rose ministeren. Jeg synes, det er godt, hvis man vil tage et initiativ til også at se på, om den kan mindskes. Det håber jeg så, og jeg vil gerne spørge ministeren: Hvornår kan vi så få noget, vi kan tage stilling til? Jeg mener heller ikke, der skal være en overkontrol. Naturligvis skal der være en kontrol, det går vi ind for, men en overkontrol er ikke nødvendig, og den er jo også kun fordyrende. Så jeg vil gerne spørge ministeren, hvornår vi kan regne med at have noget at kunne tage stilling til i denne sag.

Risgaard Knudsen (S):

Nu er det alene gebyrerne, vi skal holde os til. Ifølge ministerens svar må jeg sige, at man jo bliver bibragt det indtryk, at der ved disse gebyrer er tale om en decideret fjendsk holdning over for mindre virksomheder. Jeg kan

[Risgaard Knudsen]

næppe tro, at alle medlemmer af regeringen er indstillet på at udvise en sådan fjendsk holdning over for mindre virksomheder, som her kom til udtryk i ministerens svar.

Derfor det spørgsmål: Har ministeren hele regeringen bag sig i denne fjendske holdning over for mindre virksomheder og mindre virksomheders betydning? Og når jeg tænker tilbage på, hvad flere af ministerens partifæller har sagt om mindre virksomheders samfundsmæssige betydning, så vil jeg da også gerne spørge ministeren: Føler ministeren, at ministeren også har sit eget parti bag sig i denne fjendske holdning over for mindre virksomheder?

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Det må være mig tilladt at begynde bagfra i spørgerrækken. Jeg synes, det var en meget malerisk fremstilling, hr. Risgaard Knudsen formåede at give af en fjendsk holdning. Jeg vil gerne sige, at det er en fuldstændig fejlfortolkning. Det, der er tale om, er, at der er vedtaget en lov om brugerbetaling for den kontrol, hvis niveau Folketinget har fastlagt. Og som jeg sagde i mit første indlæg, er jeg indstillet på at vende tilbage til Folketinget for at få ændret lovgivningen, så vi kan få den overflødige kontrol ud af lovgivningen.

Med hensyn til hr. Køpke Christensens spørgsmål om, hvornår det måtte ske, kan jeg sige, at vi er meget sent henne på folketingsåret, så det er ikke muligt at komme med ændringsforslag i denne samling.

Fru Tove Lindbo Larsen henviser til et samråd, hvor jeg skulle have sagt, at jeg var indstillet på at ændre bekendtgørelsen. Det er nu ikke nogen korrekt gengivelse af, hvad der foregik ved samrådet. Der foregik det, at jeg sagde, at jeg er indstillet på at præcisere kategoriinddelingen og gøre mig meget umage især på forsamlingshusområdet for at understrege forskellen mellem de tre kategorier, vi har opdelt forsamlingshusene i. For det er mit umiddelbare indtryk, at man lokalt har fejlplaceret en del forsamlingshuse, og det er ikke meningen. Så det, jeg har givet tilsagn om, det er en tydelig øgelse af de gældende regler.

Og som jeg har sagt tidligere, er der mulighed for at få kontrolleret sin indplacering. Det er levnedsmiddelenhederne, der lokalt indplacerer, men der er ankeadgang til Veterinærinspektoratet, som så kan vurdere, om indplaceringen er korrekt.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om der ikke er mulighed for, at ministeren ville overveje en ændret måde at opkræve den brugerbetaling på, som vi i og for sig ikke synes er urimelig, hvis den bare kom er til at foregå på en rimelig måde, sådan at man f.eks. kommer til at betale en procentdel af sin nettofortjeneste. Netop ministerens omtale af forsamlingshuse, iskiosker og andre kiosker og små, små erhvervsdrivendes indplacering i dette værk på 27-30 sider, som er så indviklet og så bureaukratisk, gør, at jeg vil spørge ministeren, om ikke der kan findes noget, der er lettere at have med at gøre.

Tove Lindbo Larsen (S):

Det spørgsmål, vi diskuterede i udvalget, angik korrekt nok forsamlingshusene. Men jeg mener også, at ministeren meddelte os, at der var en forkert indplacering, og det var vist også, hvad jeg sagde i første omgang, inddelingen i de forskellige grupper.

Men jeg må så supplerende spørge: Har ministeren taget nogen initiativer i forhold til at meddele de lokale enheder, at man skal være varsom med inddelingen, sådan at man ikke får en urimelig betaling i forhold til den kontrolvirksomhed, der skal foregå?

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil stille ministeren, er i forhold til ministerens udtalelse om, at man så nu kunne forestille sig en lovændring, der ændrede på kontrolvirksomheden. Der bliver jeg virkelig bekymret, for kontrollen er jo til for at beskytte forbrugeren og er et spørgsmål om at sikre forbrugerne sunde og friske levnedsmidler, og hvis man slækker så meget på kontrollen, at man slækker på det overordnede krav, så bliver jeg virkelig bekymret på forbrugernes vegne.

Risgaard Knudsen (S):

Ja, undskyld formand! Jeg får ikke inspiration fra anden side til mit tillægsspørgsmål.

Skal ministerens svar forstås på den måde, at der efter ministerens opfattelse, hvad disse gebyrer angår ikke er tale om en fjendsk holdning over for mindre virksomheder? Det synes jeg er et så vigtigt spørgsmål, at vi må have det klaret endeligt af. Og det kan der vel siges enten ja eller nej til.

[Risgaard Knudsen]

For god ordens skyld skal jeg så bemærke, at ministeren ikke var i stand til eller ikke havde i sinde at svare på den del af mit spørgsmål, som gik på, om ministeren skønnede, at ministeren havde en enig regering bag sig. Det er så et ubesvaret spørgsmål, som vi så må være optaget af ved en anden lejlighed. Men det er jo ikke et uinteressant spørgsmål, for det manglende svar efterlader jo den tvivl for os her i Tinget, at her er der virkelig tale om et spørgsmål, hvorom der også er uenighed i den siddende regering.

Køpke Christensen (FP):

Jeg vil godt sige til ministeren, at jeg sådan set også mangler svar på et spørgsmål, nemlig det spørgsmål, som gik på eksemplet fra fru Birgitte Husmark med en kiosk, der betaler 6.000 kr. årligt; ganske rigtigt vil det også gå ud over turismen. Det er jo forbrugere, der skal betale i sidste ende her. Er ministeren ikke enig med undertegnede i, at dette eksempel ikke virker rimeligt, og at dette – dér vil jeg godt give hr. Risgaard Knudsen ret – virker fjendsk over for erhvervslivet, i hvert fald på dette område?

Som jeg tidligere sagde, var Fremskridtspartiet med i det flertal, der vedtog denne ordning, men vi er også parat til at erkende, hvis man har lavet en fejl. Vi gjorde dengang opmærksom på, at vi ville se tiden an – hvordan det ville gå netop over for de små virksomheder – og vi må erkende i dag, at det ikke er helt, som vi havde ønsket det.

Så jeg må nok sige, at vi i hvert fald kræver, at ministeren nu kommer særlig de små virksomheder til hjælp. Og jeg mener ikke, der skal gå lang tid. Jeg mener, vi forholdsvis hurtigt i hvert fald skal have en melding fra ministeren, og det er det, jeg vil spørge om denne gang: Kan vi få en melding om, at der hurtigst muligt kommer et nyt forslag fra ministeren eller nye retningslinjer fra ministeren, der gør, at man tager hensyn til de små virksomheder?

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Fru Birgitte Husmark efterlyser en anden betalingsmåde, en anden beregningsmåde. Jeg kan sige, at det har været grundlæggende for tankegangen i loven, at der skal være en sammenhæng mellem betalingen og kontrolbehovet, og det synes jeg må være det tilgrundlig-

gende princip. Og jeg har sagt, at jeg vil følge udviklingen og sikre, at der er en sammenhæng mellem betaling og behov.

Med hensyn til spørgsmålet fra fru Tove Lindbo Larsen, må jeg sige, at jeg har sagt i samrådet og jeg vil gerne gentage det, at det, der udgår fra Sundhedsministeriet, er en klargørelse af de regler, som allerede er meldt ud. En klargørelse, som skal sikre, at virksomhederne bliver indplaceret i den rigtige kategori.

Og jeg må desværre til hr. Risgaard Knudsen skuffende sige, at der ikke er noget eksempel på, at der er uenighed imellem V og K; ikke engang mellem disse to partier er der uenighed. Der er en rørende samstemmighed og enighed i synet på små og store virksomheder.

Der er ikke tale om, at der skjuler sig nogen form for fjendsk holdning bag hverken store eller små virksomheder i lovforslaget om gebyrerne, så den ønskede uenighed kan jeg altså ikke bidrage med at fastslå er til stede.

Endvidere må jeg sige, at jeg ikke kan tage stilling til indplaceringen af den enkelte, konkrete virksomhed.

Jeg er da enig i, at vi skal hjælpe turismen, ligesom vi skal hjælpe andre dele af erhvervslivet, dér hvor vi kan, men som jeg har sagt tidligere, er det altså Folketinget, der fastsætter kontrolniveauet, der fastsætter kravene til levnedsmiddelkontrollen.

Jeg må medgive, at vi jo ikke skal komme i en situation, hvor vi sløser med kontrollen, hvor der ikke er grund til det. Altså hvor der virkelig er en sikkerhedsrisiko, skal vi have en kontrol; det, vi skal overveje, er, om vi har en kontrol, som går ud over, hvad sikkerhedsrisikoen må give anledning til.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Duetoft: spm. nr. S 552

Birthe Hansen: spm. nr. S 562

Kirsten Madsen: spm. nr. S 563 og 564

Pelle Voigt: spm. nr. S 569

[Formanden]

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 580 og 598
 Tom Behnke: spm. nr. S 584, 605 og 608
 Jan Petersen: spm. nr. S 585 og 586
 Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 587-589
 Poul Erik Dyrland: spm. nr. S 590
 Niels Højland: spm. nr. S 592
 Ole Donner: spm. nr. S 593
 Kim Behnke: spm. nr. S 595 og 626
 Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 609
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 615
 Kaj Poulsen: spm. nr. S 616

Spm. nr. S 552

Til *udenrigsministeren* (2/3 92) af:

Duetoft (CD):

»Vil udenrigsministeren overveje at ændre længden på turistvisa fra Thailand fra 3 måneders varighed til f.eks. 3 ugers varighed?«

Begrundelse

Det er blevet oplyst over for spørgeren, at en dansker, der rejser til Thailand, kun har ret til 3 ugers ophold i landet. En thailænder, der rejser til Danmark, har normalt 3 måneders opholdstilladelse. Desværre har vi en årrække set triste eksempler på thaipiger, der udnyttes groft til prostitution i Danmark. Ifølge nogle aviser har man nærmest det indtryk, at pigerne af bagmænd sendes fra vesteuropæisk land til vesteuropæisk land for at arbejde de tilladte 3 måneder hvert sted. En lignestilling af den tid, man har tilladt opholdstilladelse, kunne måske bremse noget af denne trafik. Spørgeren er ikke generelt tilhænger af kortere opholdstilladelser eller vanskeligheder i rejser mellem lande, men netop i forholdet til Thailand – og måske andre lande i Østen – er der opstået et uacceptabelt socialt problem omkring udnyttelsen af unge piger, som bør løses.

Svar (13/3 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Mellem Danmark og Thailand er der gensidig visumfrihed, og denne visumfrihed lægger regeringen stor vægt på at opretholde som følge af de gamle nære økonomiske og politiske forbindelser mellem vore to lande.

Udlændinge, der er fritaget for visum, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil tre måneder fra indrejsen. I dette tidsrum fradra-

ges dog den tid, hvori udlændingen inden for de sidste seks måneder har haft ophold i Danmark eller et andet nordisk land. Dette står udtrykkeligt i udlændingelovens § 3. En ordning, hvorefter der indføres forskellige opholdsprioriteter for forskellige visumfrie lande, ville derfor forudsætte en lovændring og ville i øvrigt være overordentlig upraktisk at administrere og kontrollere.

De forhold, der nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, kender jeg kun fra omtale i medierne. De løses formentlig bedst gennem politiet og de sociale myndigheder. Visumfriheden giver kun ret til ophold her i landet og under ingen omstændigheder til arbejde af nogen slags. Dertil kræves en arbejdstilladelse også i perioden inden for de tre måneder. Visumpolitikken egner sig næppe heller til at regulere disse forhold.

Det er korrekt, at der ikke hersker fuld reciprocitet mellem Danmark og Thailand, idet indehavere af almindelige danske pas kun kan opholde sig visumfrit 15 dage i Thailand. Dette har ikke hidtil givet større problemer.

Sverige har imidlertid netop med virkning fra 15. februar 1992 opnået en ordning, hvorefter svenskere kan opholde sig tre måneder i Thailand uden visum, og Danmark og Norge har i konsekvens heraf taget kontakt med de thailandske myndigheder med henblik på at opnå tilsvarende reciprocitet for danske og norske pasindehavere.

Spm. nr. S 562

Til *industriministeren* (6/3 92) af:

Birthe Hansen (SF):

»Ministeren bedes oplyse, om det er i overensstemmelse med gældende lov, når banker ved anvendelse af deres viden om, hvor og hos hvem den enkelte dankortindehaver har foretaget sine indkøb, betalinger og lign., går ind i en konkret vurdering af, om det enkelte køb har været rimeligt eller ej, og i bekræftende fald bedes ministeren oplyse, om der vil blive taget initiativ til en ændring af dette forhold.«

Begrundelse

Spørgeren mener, det må være den enkelte dankortindehavers suveræne ret, om man bruger penge på kafébesøg eller køber kaffe hos den lokale købmand. En subjektiv vurdering

[Birthe Hansen]

fra en bankrådgiver forekommer spørgeren at være uacceptabel for det enkelte menneske. Den form for moralprædiken fra en bankrådgivers side forekommer spørgeren fuldstændig uacceptabel.

Svar (18/3 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Efter betalingskortlovens § 24, stk. 2, må oplysninger om kortindehavere kun anvendes, når dette er nødvendigt til gennemførelse af betalingstransaktioner, korrektioner og retshåndhævelse, eller når dette er hjemlet ved lov.

Loven indeholder ikke hjemmel til en benyttelse som den beskrevne.

Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med overholdelsen af betalingskortloven, har behandlet spørgsmålet i forbindelse med den seneste gennemgang af sikkerheden i dankortbetalingssystemet.

Det er af betydning for sikkerheden i systemet, at kortindehaverne har den bedst mulige adgang til at kontrollere de debiteringer, der foretages på kontiene.

Forbrugerombudsmanden har derfor henstillet til pengeinstitutsektoren, at det generelt – således som nogle pengeinstitutter allerede gør i dag – anføres på kundernes kontoudtog, hvor kortet har været anvendt.

For at forebygge sådanne situationer, som er beskrevet i spørgsmålet, har Forbrugerombudsmanden dog samtidig henstillet, at systemerne indrettes således, at de enkelte pengeinstitutfilialer ikke har umiddelbar adgang til oplysningerne om, hvor kortet har været anvendt.

Forbrugerombudsmanden har i en skrivelse af 25. februar 1992 bedt Pengeinstitutternes Betalings Systemer og Dankortgruppen, der er det fælles organ, der koordinerer sikkerheden inden for dankortsystemet, om en tilbagemelding senest den 1. april d.å.

Således som Industriministeriet fortolker bank- og sparekasselovens § 1, stk. 6, vil det endvidere være i strid med redelig forretnings-skik og god pengeinstitutpraksis, såfremt et pengeinstitut f.eks. i sin kreditvurdering eller kunderådgivning udnytter sin mulighed for at få oplysninger om kundens forbrugsmønster.

Finansrådet har i den forbindelse givet udtryk for, at man er enig i denne fortolkning.

Spm. nr. S 563

Til *justitsministeren* (4/3 92) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er rigtigt, at palæstinensiske asylansøgere under asylophold her i landet har været hjemrejst for angiveligt at gifte sig?«

Begrundelse

Spørgeren finder det utroligt, at asylansøgere, der opholder sig her i landet som flygtninge, kan rejse hjem.

Hvis det er muligt for de pågældende asylansøgere at rejse hjem, må det også være muligt for de pågældende at blive hjemme, således at de ikke længere belaster det danske system og spærrer for andre, der har mere brug for den hjælp, vi yder.

Svar (19/3 92):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet er ikke bekendt med, at asylansøgere under deres ophold her i landet har været hjemrejst.

Justitsministeriet er imidlertid bekendt med, at udlændinge med opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7 (flygtninge) har foretaget rejser til hjemlandet.

Den omstændighed, at en flygtning rejser til sit hjemland, betyder ikke i sig selv, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Opholdstilladelsen bortfalder kun, såfremt udlændingen frivilligt tager bopæl i hjemlandet eller opnår beskyttelse i et tredje land, jf. herved udlændingelovens § 17, stk. 3.

En tidsbegrænset opholdstilladelse bl.a. som flygtning kan imidlertid efter udlændingelovens § 19, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, inddrages inden for de første 2 år, når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede. Enhver opholdstilladelse kan endvidere efter bestemmelsens stk. 3 uden hensyn til varigheden af det hidtidige ophold her i landet inddrages, hvis udlændingen har opnået tilladelsen ved bevidst urigtige oplysninger eller fortielser, altså ved svig.

Udlændingemyndighederne har således efter loven anledning til at overveje, om forudsætningerne for en opholdstilladelse fortsat er

[Justitsministeren]

til stede, hvis man kommer i besiddelse af væsentlige nye oplysninger af betydning for denne vurdering. Drejer det sig om en flygtning, der f.eks. kun har været kortvarigt i Danmark, vil en oplysning om, at den pågældende mener det forsvarligt at rejse til hjemlandet, være en sådan ny oplysning, at man har anledning til at overveje betydningen heraf.

Direktoratet for Udlændinge, der træffer afgørelserne efter § 19 med klageadgang til Flygtningenævnet efter lovens § 53 a, har tidligere oplyst, at varigheden af opholdet i Danmark, formålet med besøget i hjemlandet og udviklingen i hjemlandet siden flygtningens anerkendelse i Danmark blandt andet vil være omstændigheder af betydning i denne sammenhæng.

Spm. nr. S 564

Til *indenrigsministeren* (4/3 92) af:

Kirsten Madsen (FP):

»I hvilket omfang har danske borgere ret til at stemme ved kommunalvalg i EF's medlemslande?«

Svar (14/3 92):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Inden for kredsen af EF's medlemslande er det foruden Danmark kun Holland og Irland, der har tillagt alle udenlandske statsborgere valgret ved kommunale valg.

Danske borgere, der har haft bopæl i Holland i mindst fem år, kan således stemme ved kommunalvalg i Holland, mens danske borgere, der har haft bopæl i Irland i mindst et halvt år, kan stemme ved kommunalvalg i Irland.

Ved noteveksling den 13. juli 1989 er der indgået en aftale mellem Danmark og Spanien om kommunal valgret for danske statsborgere i Spanien og spanske statsborgere i Danmark. Aftalen trådte i kraft den 1. november 1990. Aftalen er bekendtgjort i Lovtidende C som bekendtgørelse nr. 66 af 27. juni 1991.

Efter denne aftale har danske statsborgere, der har boet i Spanien i mindst tre år, valgret til kommunalvalg i Spanien. Aftalen vil først få virkning for valg, der afholdes efter 1992.

Spm. nr. S 569

Til *forsvarsministeren* (5/3 92) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvad er baggrunden for, at den nærmere undersøgelse af mulighederne for yderligere at forenkle niveauopdelingen i flyvevåbnets vedligeholdelsesstruktur, som omtales i »Foreløbigt Tillæg til Aftale af 14. marts 1989 og Tillægsaftale af 3. april 1991 om Forsvarets Ordning 1989-92«, indskrænkes med formuleringen »bortset fra kampflyområdet?«

Svar (14/3 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Spørgsmålet om videre undersøgelser af niveauudlingen i flyvevåbnets vedligeholdelsesstruktur indgik i de politiske drøftelser mellem forsvarsforligspartierne forud for indgåelsen af den foreløbige tillægsaftale om flyvevåbnet den 25. februar 1992. Der blev lagt vægt på hensyntagen til mulighederne for samvirke med andre NATO-landes styrker, hvilket for flyvevåbnets vedkommende især kan omfatte F-16-eskadrillerne. Flyvevåbnet drager nytte af, at man landene imellem gør brug af samme struktur for tilrettelæggelse og gennemførelse af vedligeholdelse på materielsystemerne. Et brud herpå vurderes at kunne få uheldige følger for samarbejdet og den effektive materielvedligeholdelse. Derfor bør vedligeholdelsesstrukturen – især for F-16 – alene reguleres i overensstemmelse med udviklingen i de øvrige NATO-lande, herunder specielt USA, Holland, Belgien og Norge, som samarbejder om F-16-systemet.

Spm. nr. S 580

Til *udenrigsministeren* (6/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Ministeren bedes med baggrund i de statsretlige betragtninger, der ligger til grund for konklusionerne i Justitsministeriets lovfdelings notat om visse statsretlige spørgsmål ved Danmarks tiltrædelse af traktaten om Den Europæiske Union af 3. marts 1992 (J.nr. 1991-513-113), oplyse, i hvilket omfang der blev afgivet suverænitet i forbindelse med EF-afstemningen i 1972 og EF-pakke-afstemningen i 1986.«

Begrundelse

I Justitsministeriets lovfdelings notat om

[Pia Kjærsgaard]

visse statsretlige spørgsmål ved Danmarks tiltrædelse af Traktaten om Den Europæiske Union af 3. marts 1992 (J.nr. 1991-513-113) nævnes flere områder, der allerede tidligere er blevet overgivet til EF-afgørelser, især på det økonomiske område. I svaret bedes det oplyst, hvornår og hvordan disse rettigheder er blevet overdraget til EF.

Svar (14/3 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

1. Med hensyn til spørgsmålet om suverænitetsafgivelse i forbindelse med Danmarks tiltrædelse af EF i 1972 kan oplyses følgende:

Af bemærkningerne til lovforslaget af 15. marts 1972 fremgår:

»Lovforslaget indeholder de generelle lovbestemmelser, som følger af Danmarks tilslutning til Fællesskaberne, herunder bestemmelserne om Folketingets samtykke til optagelsen i EF; jf. grundlovens § 19, bestemmelser om overladelse af beføjelser fra danske myndigheder til EF's institutioner, jf. grundlovens § 20, bestemmelser om Folketingets kontrol med udviklingen i EF samt bestemmelser, der sætter dele af fællesskabsretten i kraft i Danmark.«

Af bemærkninger til § 2 i lovforslaget fremgår:

»Denne bestemmelse indebærer, at beføjelser, der tilkommer rigets myndigheder i henhold til grundlovens § 20, overlades til De Europæiske Fællesskabers institutioner i det omfang, det følger af de enkelte artikler i de traktater m.v., der er gengivet i bilag 1 og 2 til lovforslaget. Fællesskabernes institutioner har kun de beføjelser, som bestemmelserne i traktaterne tillægger dem.

Tildeling af yderligere beføjelser forudsætter en traktatændring, der skal ratificeres i overensstemmelse med medlemsstaternes forfatningsmæssige bestemmelser, for Danmarks vedkommende under iagttagelse af reglerne i grundlovens § 19 og § 20.«

Af Markedsudvalgets betænkning af 25. august 1972 om lovforslaget fremgår:

»Forfatningsretlige spørgsmål.

Udvalget har drøftet de spørgsmål, som anvendelsen af grundlovens § 20 giver anledning til, og stillet en række spørgsmål til udenrigsøkonomiministeren herom. Besvarelserne er optaget i bilag 2.

Det er flertallets opfattelse, at disse forfatningsretlige spørgsmål er blevet grundigt og klart belyst, og at nærværende lovforslags forenelighed med grundloven er hævet over enhver tvivl.

Efter EØF-traktatens artikel 240 og Euratom-traktatens artikel 208 er disse traktater indgået for en ubegrænset tid, medens EKSF-traktaten er indgået for en periode af 50 år fra tidspunktet for dens ikrafttræden.

Dette indebærer inden for EØF- og Euratom-traktatens område, at intet land har nogen ensidig og vilkårlig opsigelsesadgang, og for EKSF-traktatens vedkommende, at et land først har en sådan mulighed for opsigelse efter udløbet af den omtalte 50 års periode. Disse bestemmelser udelukker derimod ikke, at et land i givet fald vil kunne udtræde af Fællesskaberne efter gensidig overenskomst, eller hvor dette er berettiget i kraft af folkerettens almindelige regler om ændrede forudsætninger.

Bestemmelserne om traktaternes varighed udelukker heller ikke, at beføjelser i kraft af grundlovens § 20 kan overlades til EF's institutioner. Efter ordlyden af grundlovens § 20 er en folkeretlig adgang til ensidig og vilkårlig opsigelse ikke nogen betingelse for, at beføjelser kan overlades en international organisation. Beføjelserne, der overlades EF's institutioner, kan derimod efter dansk statsret trækkes tilbage ved vedtagelse af en almindelig lov herom, og forfatningskommissionens bemærkning herom tager alene stilling til dette spørgsmål.

De beføjelser, EF's institutioner har fået tillagt, er fastlagt i de i lovforslagets § 4 nævnte traktater m.v., der er optaget som bilag 1 og 2 til loven.

Herved er grundlovens krav om, at beføjelser kan overlades i nærmere bestemt omfang, opfyldt.

I medfør af EØF-traktatens artikel 235 kan Rådet i visse tilfælde med enstemmighed vedtage passende forskrifter, såfremt en handling viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for fællesmarkedets rammer.

Udvalget har stillet spørgsmål til udenrigsøkonomiministeren om forståelsen af de begrænsninger, som gælder for anvendelsen af denne bestemmelse. På grundlag af udenrigs-

[Udenrigsministeren]

økonomiministerens svar, der er optrykt i bilag 2, finder flertallet, at grundlovens betingelser også er opfyldt for denne bestemmelses vedkommende.

De bestemmelser, som er omfattet af lovforslagets § 3, skal umiddelbart anvendes af danske retsadværgende myndigheder. Det samme gælder i kraft af grundlovens § 20-forordninger, som efter Danmarks tiltrædelse bliver vedtaget i EF. Grundlaget for anvendelsen af Fællesskabsretten i Danmark vil således være lovforslagets § 3 og grundlovens § 20. Spørgsmålet vedrørende Fællesskabsrettens forrang vil efter flertallets opfattelse kunne løses på grundlag af disse bestemmelser og dansk rets almindelige regler om forholdet mellem dansk og international ret.«

I øvrigt henvises til Justitsministeriets redegørelse af juli 1972 for visse statsretlige spørgsmål i forbindelse med en dansk tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber offentliggjort i Nordisk Tidsskrift for international ret 1971 vol. 41 og senest fremsendt til Markedsudvalget som bilag til besvarelsen af 28. november 1991 af spørgsmål nr. 13 vedrørende overvejelser om forholdet mellem grundlovens § 20 og Romtraktatens art. 235.

2. Med hensyn til spørgsmålet om suverænitetsafgivelse i forbindelse med Danmarks ratifikation af EF-pakken (Europæisk Fælles Akt) i 1986 kan oplyses følgende:

Af bemærkningerne til lovforslaget af 12. marts 1986 fremgår:

»Ved tiltrædelsen af Den Europæiske Fælles Akt overdrages ikke nye beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder. Der sker derimod en række ændringer af de mere specifikke vilkår for institutionernes udøvelse af deres beføjelser. Optagelse af Den Europæiske Fælles Akt i § 4 sikrer derfor, at der ikke opstår tvivl om, at institutionerne også med virkning for Danmark kan udøve de beføjelser, som er beskrevet i de grundlæggende traktater med de ændringer, som gennemføres ved Den Europæiske Fælles Akt.«

Dette er bekræftet i besvarelsen af 7. maj 1986 af Markedsudvalgets spørgsmål af 6. maj 1986 vedrørende grundlovens § 20 m.v. samt i notits af 16. maj 1986 fremsendt samme dag til Markedsudvalget indeholdende kommentarer til skrivelse af 14. maj 1986 fra Folkebevægelsen mod EF.

Spm. nr. S 584

Til *justitsministeren* (9/3 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Sker der forskelsbehandling af visumansøgere?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet gjort bekendt med, at alle visumansøgere behandles i den rækkefølge, de søger, uden skelen til formålet med ansøgningen om visum.

Efter spørgerens mening burde der gøres forskel, således at personer, der søger visum i forbindelse med sportsaktiviteter, virksomhedsanliggender, kulturelle anliggender eller turisme, behandles forud for visumansøgere, der ønsker asyl.

Dette skal ses i lyset af, at personer, der anmoder om visum i anledning af et kulturelt arrangement eller andre af de nævnte kategorier, typisk er bundet af nogle eksakte datoer, hvor de pågældende arrangementer skal afholdes.

En asylansøger er ikke på samme måde bundet af en eksakt dato, idet det er Danmark som sådan, de ønsker at komme til, og deres ønske er desuden at blive i Danmark i en længere periode.

Foreløbigt svar (17/3 92):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen anmodet Direktoratet for Udlændinge om en udtalelse.

Når denne udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 585

Til *indenrigsministeren* (9/3 92) af:

Jan Petersen (S):

»Hvad kan ministeren oplyse om de pr. 1. januar 1992 indførte gebyrer på kurser i førstehjælp og brandslukning, som udbydes af Civilforsvars-Forbundet?«

Begrundelse

Af bladet Civilforsvar fra januar 1992 fremgår, at den indførte brugerbetaling betyder flere befolkningskurser. I bladet fremhæver in-

[Jan Petersen]

denrigsministeren, at de hidtil gratis kurser nu efter henstilling fra ministeren pålægges et mindre gebyr. Gebyret er ikke udtryk for, at staten ønsker at svække befolkningens personlige beredskab, men gebyret vil betyde, at flere mennesker kan uddannes.

Svar (17/3 92):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan oplyse, at gebyret for en kursuspakke bestående af et 2-timers-kursus i elementær brandbekæmpelse og et 12-timers-kursus i grundlæggende førstehjælp udgør 100 kr. Gebyret inkluderer en bog om førstehjælp og en bog om elementær brandbekæmpelse.

I almindelighed forudsættes det, at kursisterne på befolkningskurserne gennemgår et kursus både i grundlæggende førstehjælp og i elementær brandbekæmpelse. Under særlige omstændigheder kan kurserne i begrænset omfang afvikles som enkeltkurser. I så fald er prisen på et kursus i elementær brandbekæmpelse 20 kr., mens prisen på et kursus i grundlæggende førstehjælp udgør 80 kr.

Spm. nr. S 586

Til indenrigsministeren (9/3 92) af:

Jan Petersen (S):

»Hvilke udsving har der været i januar og februar måned 1992 i antal deltagere i Civilforsvars-Forbundets befolkningskurser?«

Begrundelse

Der er stor risiko for, at deltagerantallet fal-

der på grund af de indførte gebyrer. F.eks. er der på en række skoler tradition for, at der tilmeldes hele klasser til kurserne. Gebyrordningen indebærer, at der nu skal betales for dette, hvilket der ikke nødvendigvis er plads til inden for den pågældende skoles budget.

Svar (17/3 92):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Civilforsvars-Forbundet, der har oplyst, at det for tiden ikke er muligt at udarbejde en konkret opgørelse over, om ordningen vil indebære en stigning eller et fald i antallet af kursusedtagere, idet gebyrordningen kun har haft virkning i 2½ måned.

Som grundlag for en vurdering af stigningen eller faldet i januar og februar måned 1992 har Civilforsvars-Forbundet valgt at foretage en sammenligning med tilsvarende perioder i 1990 og 1991. Et førstehjælpskursus afvikles over 6 lektioner a 2 timer, eventuelt 4 lektioner a 3 timer, og med en ugentlig undervisningsdag kan et kursus således strække sig over maksimalt 6 uger. Deltagertallene i nedenstående sammenligning er derfor for førstehjælpskurser opgjort på grundlag af antal anmeldte kurser til påbegyndelse i januar og februar måned.

For så vidt angår brandbekæmpelseskurser, der afvikles som et to-timers-kursus på 1 undervisningsdag, omfatter sammenligningen antal afholdte kurser i januar og februar måned 1992.

Sammenligningen viser:

	Januar Februar 1990	Januar Februar 1991	Januar Februar 1992
<i>Grundlæggende førstehjælp</i>			
Antal kurser	199	313	166
Antal deltagere	3.841	5.766	3.169
<i>Elementær brandbekæmpelse</i>			
Antal kurser	140	217	99
Antal deltagere	2.757	4.027	1.886

Sammenlignet med 1991 er der i 1992 tale om et fald i deltagerantallet på ca. 48 pct.

Umiddelbart virker faldet stort. Jeg skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at til-

strømningen til forbundets befolkningskurser omkring årsskiftet 1990 var meget stor. Dette skyldtes dels en større førstehjælpskampagne i september-oktober 1990 med bl.a. OBS-udsen-

[Indenrigsministeren]

delse i tv og annoncering i lokalpressen, dels Irakkrisen i begyndelsen af 1991. Specielt indebar kampagnen i september-oktober 1990, at en del kurser af bevillingsmæssige årsager blev udskudt til afholdelse i januar og februar måned 1991.

Et mere realistisk grundlag opnås derfor ved en sammenligning med deltagerantallet i 1990. I forhold hertil er der i januar og februar måned 1992 tale om et fald i deltagerantallet på ca. 23 pct. Jeg mener ikke, det på nuværende tidspunkt er muligt at afgøre, om dette forholdsvist beskedne fald skyldes en fremrykning af efterspørgslen på kurserne fra 1992 til 1991, eller om den indførte gebyrordning kan forklare faldet i efterspørgslen.

Spm. nr. S 587

Til *arbejdsministeren* (10/3 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Har ministeren med annullering af skurvogsbekendtgørelsen og ændringen til udkast, der er tilsendt EF-Kommissionen med henblik på at få afklaret, om bekendtgørelsen er at betragte som teknisk handelshindring, tilskyndet EF-Kommissionen til en hurtig afklaring af sagen?«

Begrundelse

Det er beklageligt, at skurvogsbekendtgørelsen, der har været undervejs i mange år som et redskab til at sikre håndværkere gode arbejdsmiljøforhold, ved sin endelige vedtagelse og udsendelse måtte trækkes tilbage, fordi det ikke er afklaret, om bekendtgørelsen er i overensstemmelse med EF's regler om tekniske handelshindringer.

Efter det for mig oplyste er det muligt at medsende følgebrev, der opfordrer til hurtig afgørelse i sagen, og jeg vil bede ministeren oplyse, om det er sket.

Svar (18/3 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Efter reglerne om notifikation er det således, at en national bestemmelse først kan træde i kraft tre måneder efter, at Kommissionen har modtaget bestemmelserne til notifikation.

Den periode, hvor man har pligt til at holde status quo, kan forlænges yderligere i tre må-

neder. En sådan forlængelse kan kræves, hvis enten Kommissionen eller et af EF-medlemslandene tilkendegiver, at de nationale bestemmelser indeholder tekniske handelshindringer.

Endelig kan Kommissionen kræve, at der holdes status quo i op til i alt 12 måneder, hvis Kommissionen selv ønsker at udstede regler på området for de nationale bestemmelser.

Der findes ikke i EF-direktivet om notifikation bestemmelser, hvorefter Kommissionen er forpligtet til at fremskynde behandlingen af en notifikationssag.

Vedrørende skurvogsbekendtgørelsen er det således, at bekendtgørelsen endnu ikke er trukket tilbage og således heller ikke er sendt til Kommissionen til notifikation.

Notifikation til Kommissionen bliver foretaget ad de sædvanlige kanaler. Endvidere vil Kommissionen dog blive orienteret om de danske forhold på byggepladsområdet i almindelighed og skurvogsområdet i særdeleshed.

Som jeg tidligere har tilkendegivet, har jeg anmodet Direktoratet for Arbejdstilsynet om i samarbejde med arbejdsmarkedets parter at finde en løsning, således at arbejdsmiljøniveauet for så vidt angår skurvogsområdet kan bevares også i den periode, hvor det af hensyn til vore pligter efter EF-retten vil være nødvendigt at trække skurvogsbekendtgørelsen tilbage.

Jeg forventer, at drøftelserne mellem parterne og Arbejdstilsynet snart er tilendebragt.

Spm. nr. S 588

Til *arbejdsministeren* (10/3 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Har ministeren i sinde at påberåbe sig miljøgarantien, såfremt skurvogsbekendtgørelsen skulle blive anset som teknisk handelshindring af EF-Kommissionen?«

Begrundelse

Da den gamle skurvogsbekendtgørelse er ca. 30 år gammel, er det meget vigtigt, at en ny kommer i kraft hurtigst muligt. Da Danmark efter det for mig oplyste ikke er storleverandør af skurvogne, vil en sag, hvor Danmark påberåber sig miljøgarantien, vel ikke blive betragtet som en unfair konkurrence-sag, men som en sag, hvor garantien kan bruges.

Svar (18/3 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Indledningsvis bør det slås fast, at Kommissionens åbningsskrivelse af 23. december 1991 vedrørende skurvognsbekendtgørelsen udelukkende berører spørgsmålet om skurvognsbekendtgørelsens manglende notifikation.

Kommissionen har således ikke tilkendegivet, hvorvidt Kommissionen er af den vurdering, at skurvognsbekendtgørelsen indeholder tekniske handelshindringer.

Det stillede spørgsmål er derfor efter min vurdering af hypotetisk karakter, og jeg finder derfor, at der på det nuværende tidspunkt ikke er grundlag for at tage stilling til, hvorvidt miljøgarantien bør påberåbes i den aktuelle sag.

Spm. nr. S 589

Til *arbejdsministeren* (10/3 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der er flere bekendtgørelser end skurvognsbekendtgørelsen angående arbejdsmiljø, der enten er trukket tilbage på grund af EF-Kommissionens krav eller er sendt som udkast til EF-Kommissionen, hvor Kommissionen har erklæret det for teknisk handelshindring uden eller med ministerens påtegning af miljøgarantien?«

Begrundelse

Der er uro i dele af organisationerne på grund af denne sag. Derfor bedes det oplyst, om der er grundlag for denne uro, ved at fortælle, om der arbejdes med flere sager af samme art, som kan frygtes stoppet af EF.

Svar (18/3 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg kan oplyse, at udkast til bekendtgørelse om arbejde med kodenummererede produkter er notificeret over for Kommissionen, der har fremsat indsigelse mod, at kravet stilles til udenlandske producenter og derved hindrer den frie markedsføring af disse produkter.

Udkastet er en ajourføring af den gældende bekendtgørelse nr. 463 om erhvervsmæssigt malerarbejde. Samtidig udvides gyldighedsområdet til også at omfatte lime, fugemasser, autolakker og trykfarver.

Arbejdsministeriet er ikke ganske enig i Kommissionens fortolkning. Det er derfor planlagt, at Arbejdsministeriet sammen med Direktoratet for Arbejdstilsynet og arbejdsmarkedets parter vil tage en drøftelse med Kommissionen med henblik på at tilkendegive den danske fortolkning og finde en løsning.

Spm. nr. S 590

Til *arbejdsministeren* (10/3 92) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren oplyse, om den i svaret på spm. nr. S 371 (FF sp. 5757) omtalte AT-meddelelse er udsendt, samt oplyse, om man er i gang med den i svar på spm. nr. S 371 omtalte kortlægning?«

Svar (18/3 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Den omtalte AT-meddelelse er endnu ikke udsendt.

Direktoratet for Arbejdstilsynet har over for mig oplyst, at dette skyldes, at det har vist sig, at det ikke er trafikelskabet, der laver vagtplanerne, men den enkelte arbejdsgiver. Derimod er det trafikelskaberne, der står for køreplanerne.

Det er altså kun, når det er køreplanerne, der hindrer, at bestemmelserne om pauser og arbejdstid overholdes, at det er muligt at inddrage trafikelskabet.

På baggrund heraf har Direktoratet for Arbejdstilsynet oplyst, at overvejelser omkring udsendelsen af AT-meddelelsen endnu ikke er afsluttet.

Jeg kan oplyse, at jeg har bedt Direktoratet for Arbejdstilsynet om at afslutte overvejelserne inden den 1. juli 1992.

Med hensyn til kortlægningen af de faktiske forhold på området kan jeg oplyse, at de første skridt hertil er taget, og at der har vist sig behov for at indhente dokumentation for arbejdstid og pauser.

Jeg forventer dette kortlægningsarbejde færdiggjort snarest og om muligt således, at det kan indgå i overvejelserne om Direktoratet for Arbejdstilsynets vejledende materiale.

Spm. nr. S 592

Til *fiskeriministeren* (11/3 92) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af svar på spørgsmål nr. S 542 redegøre for de konkrete initiativer, der er igangsat efter og som følge af finansministerens redegørelse til Folketinget den 8. maj 1991 og optrykt i »Den offentlige sektor år 2000 – Moderniseringsredegørelse 1991«, s. 4, under punktet »Større regelfrihed« under den samlede overskrift »Oversigt over aktuelle initiativer som led i den offentlige sektor år 2000«, og samtidig bedes det oplyst, om disse initiativer lever op til de noterede målsætninger i finansministerens redegørelse?«

Begrundelse

Svaret på spørgsmål nr. S 542 er utilstrækkeligt. Opmærksomheden henledes på, at spørgsmålet henfører til perioden efter 8. maj 1991.

Svar (18/3 92):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Målsætningerne i moderniseringsredegørelsen om at undgå overflødig regelstyring har Fiskeriministeriet taget hensyn til ved udarbejdelsen af en række lovforslag efter moderniseringsredegørelsens fremkomst.

Med henvisning til tidligere svar på spørgsmål nr. S 542 kan det oplyses, at forslaget om ændring af lov om saltvandfiskeri, der afskaffede de særlige ålegårdsnavn, er fremsat i Folketinget den 23. oktober 1991 og vedtaget den 5. december 1991.

Endringsforslag til den såkaldte EF-bemyndigelseslov, der indebærer afvikling af produktionsafgiftsfondene, blev fremsat den 23. oktober 1991 og vedtaget den 13. december 1991.

Forslaget til ny ferskvandsfiskerilov, nr. L 120, er fremsat den 20. november 1991.

Fiskeriministeriet vil fortsat lægge til grund, at regelstyringen er i overensstemmelse med målsætningerne udtrykt i moderniseringsredegørelsen.

Spm. nr. S 593

Til trafikministeren (11/3 92) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af svar på spørgsmål nr. S 543 redegøre for de konkrete initiativer, der er igangsat efter og som følge af finansministerens redegørelse til Folketinget

den 8. maj 1991 og optrykt i »Den offentlige sektor år 2000 – Moderniseringsredegørelse 1991«, s. 4, under punktet »Større regelfrihed« under den samlede overskrift »Oversigt over aktuelle initiativer som led i den offentlige sektor år 2000«, og samtidig bedes det oplyst, om disse initiativer lever op til de noterede målsætninger i finansministerens redegørelse?«

Begrundelse

Svaret på spørgsmål nr. S 543 er utilstrækkeligt. Opmærksomheden henledes på, at spørgsmålet henfører til perioden efter 8. maj 1991.

Svar (16/3 92):

Trafikministeren (Ikast):

Målsætningen i moderniseringsredegørelsen er for så vidt angår »Større regelfrihed« først og fremmest at sikre, at den samlede regelmasse udvikler sig i den rigtige retning, idet det bl.a. må sikres, at man ved løsning af problemerne overvejer forskellige alternativer til regelstyring.

Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 543 er der gennem de senere år gennemført en række regelforenklinger på Trafikministeriets område, og for tiden overvejes som nævnt, hvorledes hyrevognslovgivningen kan forenkles.

På denne baggrund har jeg ikke fundet behov for gennemførelse af en egentlig regelreformanalyse på mit område. Som nævnt vil de intentioner og målsætninger, der er kommet til udtryk i moderniseringsredegørelsen, blive lagt til grund også inden for Trafikministeriets område, således at også Trafikministeriet vil leve op til målsætningen om at undgå overflødig regelstyring.

Spm. nr. S 595

Til industriministeren (11/3 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forbindelse med svar på spm. nr. S 540 af 28. februar 1992 redegøre for de initiativer, ministeriet har foretaget efter den 8. maj 1991, og samtidig oplyse, hvorvidt de aktuelle initiativer lever op til de noterede målsætninger i finansministerens redegørelse?«

[Kim Bøhnke]

Begrundelse

Besvarelsen af spm. nr. S 540 er ufuldstændig. Hermed præciseres det, at spørgsmålet går på perioden efter finansministerens redegørelse og ikke på initiativer, der er igangsat flere år før redegørelsen. Af de lovgivningsinitiativer, der er nævnt i svaret til spm. nr. S 540, kan 9 henføres til 1989, 2 til 1987, 2 til 1990 og 2 til januar 1991. Samtidig ønskes det specifikt for perioden efter den 8. maj 1991 oplyst, om de iværksatte initiativer lever op til de noterede målsætninger i finansministerens redegørelse til Folketinget den 8. maj 1991 og optrykt i »Den offentlige sektor år 2000 – Moderniseringsredegørelse 1991«, s. 4, under punktet »Større regelfrihed« under den samlede overskrift »Oversigt over aktuelle initiativer som led i den offentlige sektor år 2000«.

Svar (19/3 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

I forlængelse af min besvarelse af spørgsmål 540, som indeholdt en relativt bred orientering om Industriministeriets moderniseringsarbejde, kan jeg med særligt henblik på opfølgningen af den moderniseringsredegørelse, som finansministeren afgav til Folketinget den 8. maj 1991, oplyse følgende om Industriministeriets efterfølgende arbejde med regelforenkling og regelfrihed:

I foråret og sommeren 1991 gennemgik Industriministeriet på basis af ministeriets database i Retsinformation alle retsfor skrifter på ministeriets område. Resultatet af dette arbejde, som populært betegnes aktion regelstorm, har indtil videre givet nedenstående resultater:

Bekendtgørelse nr. 40 af 12. januar 1989 (vedrørende årsregnskaber) er overført til bekendtgørelse nr. 533 af 13. juni 1990 (vedrørende års- og koncernregnskaber) og bekendtgørelse nr. 905 af 21. december 1990 (vedrørende dokumentgebyrer).

Bekendtgørelse nr. 160 af 17. april (vedrørende bogføringspligt) er ophævet.

Tre takstbekendtgørelser for henholdsvis patenter, varemærker og mønstre er samlet i én.

Der er regelsaneret for så vidt angår de tekniske forskrifter vedrørende konventionsskibe og ikkekonventionsskibe.

Jeg kan endvidere oplyse, at der er regelsanering i gang på prismærkningsområdet, ligesom både bekendtgørelserne vedrørende søkabler og ferie for søfarende med tilhørende ændringsbekendtgørelser er under sammen-skrivning.

Også væsentlige dele af den lovgivning på Industriministeriets område, som er fremsat i indeværende samling, har karakter af regelforenkling og regelfrihed. Jeg kan eksempelvis henvise til:

Forslag til lov om ophævelse af lov om begravelseskasser. I konsekvens af dette lovforslags vedtagelse bortfaldt samtidig flere bekendtgørelser.

Forslag til lov om ændring af lov om en værdipapircentral. Lovens hensigt er primært at reducere antallet af de ændringsmeddelelser, der udsendes efter registreringer i Værdipapircentralen og i konsekvens heraf at udvide klageadgangen. Forslagets gennemførelse forventes at reducere ændringsmeddelelsernes antal med 70-80 pct. svarende til en årlig besparelse på 20-25 mio. kr.

Forslag til lov om ændring af lov om betalingskort. Loven medfører forenklinger såvel på registerområdet som på gebyrområdet.

Forslag til lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v. Loven afskaffer et sæt bekendtgørelser og cirkulærer, således at alt samles i en lov. Med lovens vedtagelse sker der samtidig en decentralisering af kompetence til kommunerne.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at Industriministeriet med de omtalte initiativer lever op til de målsætninger, som finansministeren præsenterede i moderniseringsredegørelsen fra maj 1991.

Arbejdet med regelforenkling og regelfrihed vil fortsat være et område, som jeg prioriterer meget højt.

Spm. nr. S 598

Til *justitsministeren* (11/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren redegøre for, om de ca. 3.000 udenlandske personer, der opnår dansk indfødsret om året, indgår i statistikken over udlændinge i Danmark?«

Foreløbigt svar (19/3 92):

[Justitsministeren]

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen gennem Økonomiministeriet anmodet Danmarks Statistik om en udtalelse, og jeg vil vende tilbage til sagen, når denne foreligger.

Spm. nr. S 605

Til *socialministeren* (11/3 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Har ministeren planer om at lade ordningen med, at pårørende kan pleje døende i eget hjem, udvide til også at omfatte pleje af syge pårørende, eventuelt med en graduering af sygdommens omfang?«

Begrundelse

Den udmærkede ordning med at pleje døende pårørende i eget hjem mod vederlag har nu fungeret i en periode, og det er spørgerens opfattelse, at det er på tide at udvide ordningen til også at omfatte pleje af syge pårørende i eget hjem.

Spørgeren forestiller sig, at de pårørende i så fald skal være så syge, at de ellers skulle have været på plejehjem eller lignende.

På den måde opnås det samme princip som ved pleje af døende i eget hjem, nemlig at samfundet sparer nogle udgifter, og de syge pårørende kan blive i vante omgivelser. En fordel for alle.

Svar (18/3 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

I forbindelse med plejeorlovsordningens vedtagelse blev det klart forudsat, at ordningen alene skulle omfatte hjælp til pleje af døende (terminalpleje), hvorimod der ikke skulle være tale om en generel adgang til pleje af syge pårørende.

Det karakteristiske ved terminalpleje er, at vægten flyttes fra behandling med helbredende sigte til omsorg og lindring. Indsatsen koncentrerer således om at forbedre livskvaliteten i et begrænset tidsrum (oftest to til seks måneder).

En forudsætning for at yde plejevederlag er derfor, at det efter en lægelig vurdering kan konstateres, at de medicinske behandlingsmuligheder er udtømte eller udsigtsløse.

Spørgeren forestiller sig, at ordningen kunne udvides til pårørende, der er så syge, at de ellers skulle have været på plejehjem eller lignende.

Jeg går ud fra, at ordningen i så fald ikke alene skulle omfatte ældre pårørende, men pårørende i alle aldre.

Der findes allerede i dag i bistandsloven en række muligheder for at yde vederlag til pleje af syge pårørende.

I medfør af § 48 kan forældre til et barn med handicap få tilskud til hel eller delvis dækning af tabt arbejdsfortjeneste i tilfælde, hvor det er en nødvendig følge af handicappet, at barnet passes i hjemmet.

Endvidere kan der i medfør af § 48 a ydes en dagpengelignende ydelse til forældre til alvorligt syge børn under 14 år, der helt eller delvis opgiver deres erhverv for at passe deres barn, som ellers ville have behov for ophold på sygehus eller lignende institution – normalt i mere end 25 dage.

Endelig er der i medfør af § 68 mulighed for at etablere en familiepleje for voksne med vidtgående fysisk eller psykisk handicap, hvor kommunalbestyrelsen fastsætter en økonomisk ydelse for plejeforholdet. Et sådant plejeforhold vil i givet fald også kunne etableres i forældrehjemmet.

Det er min opfattelse, at disse regler i fornødent omfang sikrer pårørende mulighed for at pleje alvorligt syge børn og voksne i eget hjem.

I øvrigt bemærkes, at det i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om indførelse af plejevederlag m.v. ved pasning af døende blev konstateret, at ordningen ville udløse merudgifter til supplerende serviceydelser, jf. svaret på spm. nr. S 608.

Det var derfor ikke muligt at opretholde det krav om udgiftsneutralitet, som Folketinget oprindeligt havde stillet.

Spm. nr. S 608

Til *socialministeren* (11/3 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, om løn til pasning af døende pårørende i eget hjem kan udbetales helt eller delvis til f.eks. en ung pige i huset, og i benægtende fald oplyse, om ministeren vil overveje en sådan mulighed?«

[Tom Behnke]

Begrundelse

Pasning af døende pårørende i eget hjem har nu fungeret i en periode, og der er flere, som har ytret, at det ville være en fordel, om man kunne blive aflastet i visse perioder af dagen ved eventuel ansættelse af en ung pige i huset eller lignende.

Rent samfundsøkonomisk vil en sådan ordning ikke have nogen betydning, hvorfor spørgeren ikke kan se noget problem i en sådan ordning.

Ministeren bedes derfor oplyse, om det er muligt med en sådan ordning inden for gældende lov, og hvis ikke, om ministeren da agter at muliggøre en sådan ordning til gavn for den døende, de pårørende og de unge mennesker.

Det kan indvendes, at den pårørende plejer blot kan bruge nogle af pengene til betaling af en ung pige i huset, men spørgeren havde forestillet sig, at en pårørende eventuelt kunne have et halvtidsjob og stadig få udbetalt fuldt plejevederlag.

Svar (18/3 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Plejevederlag ydes som godtgørelse for tabt arbejdsindtægt og kan højst udgøre et beløb, der svarer til højeste hjemmehjælperløn inklusive stedtillæg. Der kan derfor ikke ydes plejevederlag, hvis plejeopgaven ikke medfører et indtægtstab.

Kompensation kan også ydes for mistet arbejdsindtægt i forbindelse med nedsættelse af arbejdstiden. Kompensationen ydes da forholdsvis svarende til den nedsatte arbejdstid (supplerende plejevederlag).

Endelig er der mulighed for, at flere personer kan dele plejeopgaven. Som udgangspunkt kan det samlede plejevederlag heller ikke i denne situation overstige den højeste hjemmehjælperløn, medmindre der er tale om ganske særlige forhold som f.eks. store forsørgerbyrder, hvor kommunalbestyrelsen kan beslutte at yde et højere beløb.

Plejevederlaget kan alene ydes til nærtstående, f.eks. ægtefælle, samlever, børn, forældre og andre med så nær en tilknytning til den syge, at det vil være nærliggende, at denne person yder plejen. Der stilles ikke krav om et egentligt slægtskabsforhold.

Efter de gældende regler er der således mulighed for, at flere kan deles om plejeopgaven. En ung pige, som har nær tilknytning til den pårørende, vil derfor også kunne påtage sig en del af plejeopgaven.

Derimod giver reglerne ikke mulighed for, at en deltidsbeskæftiget kan få udbetalt det fulde plejevederlag.

I forbindelse med lovens vedtagelse blev det klart understreget, at det måtte tages i betragtning, at pleje af døende er en fysisk og psykisk belastende opgave. Det blev derfor også udtrykkelig præciseret, at de mange og varierede hjælpemuligheder, som i øvrigt tilbydes i kommunerne, såsom hjemmehjælp, hjemmesygepleje, døgnpleje, nødvendige hjælpemidler m.v., fortsat skulle kunne gives, selv om plejen udføres af en nærstående i hjemmet.

Der blev samtidig taget højde for, at der f.eks. som led i aflastning kan blive behov for midlertidig indlæggelse, selv om plejen foregår i hjemmet. Kortvarige indlæggelser på sygehus eller anden institution medfører derfor ikke i sig selv bortfald af plejevederlag.

Det er min opfattelse, at de gældende regler i fornødent omfang tilgodeser behovet for en eventuel aflastning af den pårørende, som varetager plejen.

I øvrigt vil jeg godt understrege, at sigtet med ordningen er at forbedre livskvaliteten for den døende i terminalfasen. Dette er samtidig baggrunden for, at ordningen alene omfatter nærstående, og at såvel den syge som den pårørende skal være indforstået med, at plejeforholdet etableres.

Spm. nr. S 609

Til sundhedsministeren (11/3 92) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke regler der gælder for medicinske forsøg, herunder for afprøvning af proteser, og oplyse, om disse regler blev fulgt i forbindelse med afprøvning af nye hofteproteser på Ålborg Sygehus?«

Begrundelse

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 11. marts 1992 skulle afprøvningen af de nye proteser ske under stærkt kontrollerede omstændigheder, men der er ikke engang ført en forsøgsprotokol. Forsøget blev først standset efter 3 år.

[Inger Stilling Pedersen]

Af cirkulære nr. 70 af 17. maj 1991 om information og samtykke m.v. »Lægers pligt og patienters ret« fremgår det, at deltagere i forsøg skal have både skriftlig og mundtlig information indeholdende en række oplysninger om forsøget, bl.a. om forudsigelige risici og ulemper, og der skal oplyses om alternativ behandling, hvis den pågældende afslår at deltage i forsøget.

Det kan undre, at ingen af de knap 300 patienter, der har alvorlige gener efter hofteoperationerne, har valgt en anden form for hofteoperation, hvis de har fået en fyldestgørende information om forsøget og de hidtidige resultater af det.

Svar (18/3 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Efter drøftelse af spørgsmålet med Sundhedsstyrelsen skal Sundhedsministeriet udtale følgende:

Ifølge det over for Sundhedsstyrelsen oplyste har der på ortopædisk-kirurgisk afdeling på Ålborg Sygehus ikke været tale om egentlige forsøg i forskningsmæssig sammenhæng med afprøvning af en ny hofteprotese (Lubinus Ribbe), men om benyttelse af denne som led i almindelig patientbehandling. Mens hofteprotesen på andre ortopædisk-kirurgiske afdelinger landet over er blevet anvendt på en mere snæver indikation, er den på Ålborg Sygehus blevet benyttet som en mere rutinemæssig behandlingsform.

Ministeriet skal samtidig understrege, at principperne for information og samtykke gælder i forbindelse med al lægelig behandling. Uanset at der tilsyneladende ikke har været tale om medicinske forsøg i denne sag, så har lægerne pligt til at informere patienterne om såvel fordele som ulemper ved en given behandling.

Det skal i øvrigt oplyses, at der på nuværende tidspunkt ikke findes regler vedrørende krav til og godkendelse af medicinsk udstyr herunder hofteproteser, jf. lov nr. 368 af 6. juni 1991 om medicinsk udstyr.

Spm. nr. S 615

Til *sundhedsministeren* (12/3 92) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren redegøre for de beregninger, der ligger til grund for fastsættelse af det gebyr, hotel- og restaurationsbranchen skal betale for levnedsmiddelkontrollens ydelser?«

Begrundelse

Efter ministerens redegørelse om gebyr for brug af levnedsmiddelkontrollen skal hotel- og restaurationsvirksomheder under 250 m² kontrolområde betale 6.000 kr. og virksomheder over 250 m² kontrolområde betale 12.000 kr. årligt.

Ifølge bemærkningerne til lovforslag om brugerbetaling for levnedsmiddelkontrol skal gebyrstørrelsen svare til virksomhedens forbrug.

Dette synes ikke at være tilfældet over for hotel- og restaurationsvirksomheder. Der erindres også om, at gebyrerne ikke må virke konkurrenceforvridende. På den baggrund forekommer en fornyet forhandling at være berettiget.

Svar (18/3 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

I min besvarelse af 26. februar 1992 af spørgsmål nr. S 514 stillet af medlem af Folketinget Kim Behnke (FP) havde jeg lejlighed til at redegøre for principperne for fastsættelsen af gebyrer for levnedsmiddelkontrol for de enkelte detailhandelskategorier. Hotel- og restaurationsbranchen udgør en del af detailhandelsområdet, og de generelle betragtninger i den nævnte besvarelse er således også gældende for gebyrerne for den her omhandlede branche.

Det kan dog fremhæves, at betalingsordningen bygger på, at virksomheder inden for samme branche pålignes et beløb af samme størrelse, og at udgangspunktet for fastsættelsen af størrelsen af de enkelte gebyrer har været en vurdering af kontrolbehovet. Kontrolbehovet er for restaurationer – og for andre virksomheder, der tilvirker levnedsmidler, og som erfaringsmæssigt rummer en særlig sundhedsmæssig risiko – forudsat i gennemsnit at udgøre 3-4 årlige tilsynsbesøg med tilhørende prøveudtagning i fornødent omfang.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af 10. marts 1992 af spørgsmål nr. 554 stillet af medlem af Folketinget Kirsten Madsen (FP),

[Sundhedsministeren]

hvori jeg omtaler mine drøftelser med Centralforeningen af Hotelværter og Restauratører i Danmark vedrørende de nye levnedsmiddelkontrolgebyrer og en af centralforeningen bebudet undersøgelse af kontrollen med branchen.

Spm. nr. S 616

Til *arbejdsministeren* (12/3 92) af:

Kaj Poulsen (S):

»Agter ministeren at tage initiativ til en afskaffelse eller en tiltrængt modernisering af medhjælperloven?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles på baggrund af endnu et tilfælde (der tænkes på den i medierne omtalte sag fra Dronninglund), hvor den nugældende medhjælperlov endnu en gang har vist sig ikke at kunne beskytte folk, der er ansat under medhjælperlovens regler på landbrugsområdet.

Svar (19/3 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har ikke nærmere kendskab til den konkrete sag, men så vidt jeg erindrer fra omtalen i medierne, drejede sagen sig om en medhjælper, der havde indgået en aftale om at skulle overtage gården efter arbejdsgiveren og dennes ægtefælle, hvorfor medhjælperen ikke havde holdt sin ferie i en temmelig lang årrække. Denne aftale var imidlertid ikke nedfældet på skrift og blev ikke accepteret af arvingerne, hvorfor det ikke var muligt for medhjælperen at arve gården.

Jeg forstår spørgsmålet sådan, at medhjælperloven ikke skulle have beskyttet medhjælperen og sikret, at den pågældende fik holdt den optjente ferie, som det har været hensigten efter medhjælperloven.

Med hensyn til mit generelle syn på spørgsmålet om ophævelse af medhjælperloven kan jeg bl.a. henvise til mine bemærkninger ved første behandling af lovforslag L 45, 1990-91, se Folketingstidende 1990-91, FF sp. 1525 ff.

Den foreliggende sag ændrer ikke ved min opfattelse. Jeg har vanskeligt ved at se, at den pågældende lønmodtager ville have været bedre stillet, hvis han havde været omfattet af f.eks. ferieloven. Jeg kan herved bl.a. henvise

til, at krav om ferie efter ferieloven forældes, hvis det ikke er rejst over for arbejdsgiveren inden den 1. april i det ferieår, hvor ferien skal holdes, jf. ferielovens § 21.

Spm. nr. S 626

Til *kommunikationsministeren* (13/3 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren sikre, at der i forbindelse med fastlæggelsen af Danmarks Radios budgetter kan afgives mindretalsindstillinger af Danmarks Radios bestyrelse?«

Begrundelse

Ved fastlæggelsen af Danmarks Radios årlige budgetter fremsætter bestyrelsen for Danmarks Radio over for kommunikationsministeren forslag til rammefastsættelse tillige med forslag til størrelsen af licensafgiften, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed § 13.

Loven tager ikke stilling til, om medlemmerne af Danmarks Radios bestyrelse i forbindelse hermed kan afgive mindretalsindstillinger over for kommunikationsministeren. Der er imidlertid et klart behov for, at ministeren præciserer, at mindretallet, der i princippet kan bestå af fra 1 til 5 af bestyrelsens 11 medlemmer, kan ytre sig, når budgettet skal fastlægges.

Bestyrelsen er politisk udpeget, og på ganske samme måde som andre politisk valgte organer bør bestyrelsen have sikkerhed for, at dens synspunkter kan finde udtryk i flertals- og mindretalsindstillinger. Dette vil ikke mindst få betydning, hvis også TV 2's ledelse etableres på lignende måde.

Der kan i de kommende år meget vel forekomme situationer, hvor der ikke er overensstemmelse mellem bestyrelsesflertallets forslag og ministerens mening. I disse tilfælde må ministeren naturligvis kunne disponere ud fra regeringens vurdering af de forskellige synspunkter og må derfor kende både flertallets og mindretallets synspunkter. Ellers er der ikke megen idé i, at bestyrelsen er politisk udpeget.

Svar (19/3 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

[Kommunikationsministeren]

Ved ændringen af Danmarks Radios styreform i 1987 blev Radiorådet som bekendt erstattet af en bestyrelse. Med henblik på at sikre, at bestyrelsen i højere grad end tidligere skulle have mulighed for at varetage en egentlig ledelsesfunktion, blev bestyrelsen af en begrænset størrelse, og samtidig blev det forudsat, at der ved sammensætningen skulle lægges vægt på medlemmernes personlige og faglige kvalifikationer.

Under hensyn til Danmarks Radios karakter af public service-institution blev det endvidere anset for hensigtsmæssigt, at der blev etableret et repræsentativt ledelsesorgan, der kunne varetage indseende med opfyldelsen af de offentlige forpligtelser, der påhviler institutionen.

Dette var baggrunden for, at Folketinget fik indflydelse på bestyrelsens sammensætning. Det lå samtidig klart, at det var hensigten at afpolitiserede ledelsen, idet folketingsmedlemmer ikke kunne sidde i bestyrelsen. Denne bestemmelse blev begrundet med den rolle, som folketingets Finansudvalg spiller ved fastsættelsen af Danmarks Radios indtægtsgrundlag.

Det skal bemærkes, at de samme hensyn gjorde sig gældende med hensyn til TV 2 for så vidt angår folketingsmedlemmers sæde i bestyrelsen.

Der er således ikke tvivl om, at Folketinget ønskede at forlægge den politiske debat om Danmarks Radio, herunder især om licensfastsættelsen, fra institutionens ledelse til Folketinget.

Jeg er imidlertid ikke blind for, at der i visse tilfælde kan være behov for, at enkeltmedlemmer markerer deres uenighed med en flertalsbeslutning i bestyrelsen, og jeg er villig til at overveje, om det eventuelt vil være hensigtsmæssigt at indføje en bestemmelse herom i vedtægten for Danmarks Radio.

Bortfaldet spørgsmål:

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Medlem af Folketinget Kirsten Jacobsen (FP) har meddelt mig, at hun ønsker at tage spørgsmål nr. S 633, der den 17. marts 1992 var stillet til sundhedsministeren, tilbage. Spørgsmålet, der herefter bortfaldet, var sålydende:

Spm. nr. S 633

Til sundhedsministeren (17/3 92) af:

Kirsten Jacobsen (RV):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der indføres regler, hvorefter HIV-smittede kan tvangsbehandles og får pligt til gennem embedslægeinstitutionen at give oplysninger om både de personer, der eventuelt kan have smittet dem, samt de personer, de selv eventuelt kan have smittet?«

Begrundelse

Den slags regler svarer jo til de regler, man tidligere har haft vedrørende kønssygdomme, og kun såfremt AIDS klassificeres efter de samme regler, vi der være mulighed for at komme i forbindelse med personer, hvor der kan være risiko for, at de kan være smittet. Sygdommen AIDS og dens udbredelse blandt heteroseksuelle er blevet forstærket gennem de seneste år, og da sygdommen indtil nu ikke kan helbredes, er det uansvarligt, såfremt politikerne ikke gør alt, hvad der er muligt for at sikre, at smitten begrænses mest muligt, således at uskyldige personers risiko for at blive smittet formindskes.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 246:

Forslag til lov om ændring af lov om varmesynsning og lov om elforsyning.

Af energiministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 18/3 92):

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for en hurtig fremsættelse af dette lovforslag. Det er jo en følge af det beslutningsforslag, nr. B 30, som blev vedtaget her i Folketinget så sent som den 18. februar i år. Det synes jeg er hurtigt og godt arbejde.

Jeg kunne så nøjes med at henvise til min tale ved behandlingen af beslutningsforslaget, men jeg har lyst til lige igen at præcisere vores tilfredshed med, at der nu kan skabes mulighed for, at Gas- og Elprisudvalget kan gribe ind i vedtægterne i de forbrugerejede selska-